

китѣ излѣзли на мегданя да видятъ, каква е тая олелия, уплашили се и почнали да бѣгатъ.

— Искате ли да се покачиме на небето и да уплашиме Дѣда Господя? — попиталъ дяволѣтъ пиянитѣ.

— Какъ да не искаме!

Тогава дяволѣтъ се заелъ да ги преобрази. На единъ сложилъ магарешка муцуна, на други волски рога, на трети щъркеловъ клюнъ, четвърти превърналъ на мечка, петия престорилъ на куче. До вечерьта ги редилъ. И когато месечината пламнала на низкото небе, дяволѣтъ окачилъ една дървена стълба на рога ѝ, и веселата дружина се покачила да плаши Дѣда Господя. Въ туй време свети Петъръ билъ заспалъ, а вратата заключена. Но оня, щъркелѣтъ, проврѣлъ своя дълъгъ клюнъ презъ ключовата дупка и изтеглилъ райския ключъ изъ подъ главата на заспалия старецъ. Влѣзли пиянитѣ и съ грозенъ викъ се втурнали къмъ Дѣдовата Господюва кжщурка.

Пилето, тъкмо отворило човка, да попѣе. Като погледнало страшната пияна дружина, то изтрѣпнало, не можало да каже гкъ, сърдцето му се пукнало, и то паднало мъртво отъ вишньовото клонче на тревата.

Дѣдо Господъ чулъ какъ тупнало милото му лѣснопойче, отворилъ прозорчето да разбере откъде иде глъчката и какво е станало съ пилето. Показалъ бѣлата си глава и разбралъ всичкото. Присегналъ, взелъ въ шъпа мъртвата гадинка и тѣй проквелъ дявола и веселата дружина:

— Каквито сте сега, такива останете на вѣчни времена!

Съ писъкъ и ревъ животнитѣ и птицитѣ побѣгнали отъ небето, и се прѣснали по всичкитѣ краища на земята.

Отъ нея нощъ Дѣдо Господъ не може да спи, защото нѣма кой да му пѣе. Нощемъ той стои буденъ и гледа спятъ ли доле мирнитѣ хора, които цѣль день работятъ.

А. Каралийчевъ

